

Llarena estudia rebutjar l'extradició de Puigdemont només per malversació

El magistrat del Suprem es debat entre retirar l'euroordre o traslladar la qüestió al Tribunal de Justícia de la Unió Europea

El jutge del Tribunal Suprem Pablo Llarena. | Josep M. Montaner

L'extradició de Carles Puigdemont per malversació (<https://www.naciodigital.cat/noticia/159179/alemanya/fulmina/rebellio/si/puigdemont/entregat>) ha estat acceptada per l'Audiència territorial de Schleswig-Holstein, però no ha acabat d'agradar al jutge del Tribunal Suprem, Pablo Llarena, que considera que el tribunal alemany hauria d'haver tingut en compte, també, les acusacions de rebel·lió que se li imputen des d'Espanya.

Segons informa *El Mundo*

(<http://www.elmundo.es/espana/2018/07/12/5b4777aa22601d63748b4659.html>) , Llarena estudia rebutjar l'extradició de Puigdemont en els termes que fixa la justícia alemanya, és a dir, només per malversació. Segons el rotatiu, el magistrat del Suprem es debat entre dues opcions: la primera, retirar l'euroordre contra Puigdemont; la segona, traslladar la qüestió al Tribunal de Justícia de la Unió Europea (TJUE), per consultar si una decisió com la del tribunal alemany és acceptable.

Dins del Suprem, apunta *El País*

(https://politica.elpais.com/politica/2018/07/12/actualidad/1531413396_548141.html) , hi ha divisió entre aquestes dues posicions sobre la decisió final que ha de prendre Llarena. Un sector advoca

per rebutjar l'extradició del president a l'exili i obligar-lo a viure fora d'Espanya, perquè la justícia espanyola mantindria l'ordre de detenció nacional i no podria entrar al país. Aquesta situació es mantindria durant almenys 20 anys. L'altre sector és partidari de portar la qüestió al TJUE, una opció que permetria que el tribunal europeu es posicionés sobre la resolució del tribunal alemany i permetria a la justícia espanyola guanyar temps.

Fonts consultades per **NacióDigital**, però, plantegen un desordre jurisdiccional, ja que no és habitual que un jutge faci "tacticisme". "La gran diferència entre els advocats i els jutges és que els segons no poden fer tacticismes", assegura Marc Molins. Per això, si Larena ha demanat l'extradició per dos delictes però finalment només li concedeixen per un, el que no hauria de poder fer, segons el penalista, és negar-s'hi: "Aquesta renúncia a l'enjudiciament costa molt d'entendre".

Els dos escenaris del "no a l'extradició"

Els dos escenaris que s'està plantejant Larena pel "no" a l'extradició de Puigdemont pivoten entre la negació i la queixa. "Ja que no me l'entregues per tot, no me l'entreguis". Aquest seria el primer supòsit que consistiria en mantenir l'ordre de detenció nacional de Puigdemont en territori espanyol durant 20 anys -fins que prescrivui el delictes- i que ell no pogués exercir, tampoc, els seus drets polítics durant tot aquest temps. En altres paraules, la condemna seria mantenir l'exili.

El segon escenari contempla qüestionar la resolució del tribunal alemany i demanar al Tribunal de Justícia de la Unió Europea que faci "d'àrbitre", explica Molins. D'aquesta manera, el jutge del Suprem planteja una queixa entre reclamants i reclamats, és a dir, entre la sala segona del Suprem i l'Audiència territorial d'Schleswig-Holstein, i demana al TJUE -que és un òrgan geràrquic comú- que faci un judici de valor.